

עמ"ת 18713/08/16 - עומר אלאקרע נגד מדינת ישראל, תביעות דרום

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 18713-08-16 אלאקרע(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט אלון אינפלד
העורר	עומר אלאקרע (עציר) ע"י ב"כ עו"ד נתי טרבלסי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד הילה אליהוא-פיטוסי תביעות דרום

החלטה

הראיות והחלטות בית משפט השלום

1. זהו ערר על החלטות בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופטת שרה חביב) מיום 3.8.16 בהן נקבע שיש ראיות לכאורה נגד העורר לגבי חלק מן האישומים והוחלט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.
2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו ששה אישומים, ארבעה מתוכם הם אישומים בגין התפרצות ועבירות נלוות לעבירות אלה. כולם עבירות שנעשו ברחוב אחד, במהלך שעה אחת, ביום 9.7.16, החל בערך משעה 05:00. אישום נוסף (האישום הרביעי) עניינו ניסיון לגנוב רכב שחנה ליד אחד הבתים שנפרצו באמצעות מפתח שנגנב בהתפרצות ("דאבל"). האישום השישי עניינו הסגת גבול לגינה ברחוב סמוך, אימים והפרעה לשוטר. עבירות, שבוצעו לכאורה במהלך הבריחה לאחר מעשי ההתפרצות האמורים.
3. הסנגור, בערכאת הדיון ובערכאת הערר חלק על קיומן של ראיות לכאורה. אין הסנגור חולק על קיומה של עילת מעצר, אך סבור כי אף אם ייקבע שיש ראיות לכאורה, על בית המשפט לקבל את חלופת המעצר המשפחתית שהוצעה.
4. בית המשפט בחן את הראיות, לעומקו של תיק, וכאמור הגיע למסקנה לפיה יש ראיות לכאורה לארבעה אישומים מתוך הששה. אולם, נוכח חולשה בראיות, המתבטאת בעיקר בהימנעות מקיום בדיקה של נתונים פורנזיים שאותם ניתן היה לבדוק, קבע כי ניתן להסתפק בחלופת מעצר טובה. אפשרות שלא הייתה קיימת, נוכח העבר הפלילי המכביד, אילו היו הראיות טובות. יחד עם זאת, החלופה שהוצעה לא הניחה את דעתו של בית המשפט, למרות הרושם החיובי שעשו המפקחים המוצעים. זאת, באשר משמעות החלופה הייתה השבת העורר לסביבתו הטבעית. בהעדר חלופה מוצעת אחרת, הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.
5. אין מחלוקת כי העורר, תושב תראבין א-צאנע (הכוונה ליישוב הסמוך לרהט, ולא לפזורת התראבין בשטח הסמוך לאום בטין), ואינו מתגורר סמוך לזירת האירועים. **העורר נתפס לאחר מרדף** בשעת בוקר מוקדמת. מרדף, שהחל בשכונת מגורים בצפון מזרח באר שבע ונמשך אל שטח פתוח הסמוך לשכונת

עמוד 1

המגורים, לכיוון אנדרטת חטיבת הנגב ובהמשך לכיוון אזור התעשייה של עומר. המרדף החל תוך חיפוש אחר אדם שהתפרץ לכמה בתים, אך הצליח לברוח, **דקות ספורות לאחר מעשה, בסמיכות מקום למעשי ההתפרצות.** המדינה טוענת להצטברות ראיות, ישירות ונסיבתיות, המלמדות כי העורר הוא אשר ביצע את עבירות ההתפרצות. אתמצת, אפוא, את תיאור הראיות על פי בית משפט השלום, תוך הרחבה מעטה בנקודות אחדות.

6. בית המשפט הצביע על עדותו של **מר בן זקן, המתלונן באישום הראשון**, אשר התעורר מאזעקה, קם ומצא כי חלון פינת האוכל פתוח. בצאתו לחצר, ראה סמוך לחלון איש לבוש שחורים, עוטה כפפות ואשר פניו מוסתרות באמצעות "חם צוואר". המתלונן היחף אחז בידו של החשוד שניסה להשתחרר, הסיר המסווה מעל פניו, וקרא לאשתו שתקרא למשטרה. החשוד דיבר עברית וביקש מים, ואז הצליח להשתחרר וקפץ מעל גדר הבית אל השכן. המתלונן התקשר מיד למשטרה. לאחר הגעת הבלשים, תוך כדי סריקות, ראה את החשוד מעבר לרחוב, כאשר פניו גלויים. בעקבות הצבעת המתלונן על החשוד, החלו הבלשים לרדוף אחריו. מר בן זקן העריך כי יוכל לזהותו.

7. בית המשפט הצביע גם על עדותו של **מר עטון, המתלונן באישום השלישי והרביעי.** כעולה מעדותו, מתלונן זה גם כן התעורר מאזעקה, שמע טריקת דלת, מצא כי דלת ביתו אינה נעולה וכי היא נפתחה מבפנים. כשיצא, ראה דמות הבורחת ממקום דלת הנהג של מכוניתו. במכונית דלקו אורות. מר עטון החל במרדף ברחובות, לעבר הפארק הסמוך והטיילת שם. במהלך המרדף, זרק החשוד **מוט ברזל** לעבר מר עטון. מר עטון הבחין כי **התיק של אשתו** על כתפו של החשוד. כן ראה כי, בשלב מסוים, החשוד נפל והתגלגל, כך ומהתיק של אשתו נפלו פריטים שונים. מר עטון גם הבחין בכך **שהטלפון הנייד של החשוד** נופל ממנו. כאשר הצליח מר עטון להתקרב, אגרף החשוד את ידיו לעברו וצעק עליו. אז, פנה החשוד לעזוב וניסה ליטול שוב את התיק שהיה בתוך שיח, אך לא הצליח, אחר שהתיק נאחז בסבך. השוטרים הגיעו אל המתלונן בשלב המרדף, ומר עטון (שתחילה ברח מהם כי סבר שהם שותפי הפורץ) מסר להם את הטלפון של החשוד וחזר לביתו. הוא תיאר את החשוד אשר פניו היו גלויים, ומסר כי היה לו "זקנקן קטן", לבוש שחורים, צעיף על הצוואר "משהו כמו ז'קט שחור ארוך", ובעל מראה ומבטא בדואי. מר עטון לא זכר אם החשוד עטה כפפות, אך העריך כי יוכל לזהותו. יאמר עוד כי, בהודעה משלימה, מסר מר עטון סימנים מובהקים לזיהוי שני שעונים שנגנבו ממנו. **כאשר הוצגו לו השעונים שנתפסו בכיסו של העורר, זיהה אותם כשלו.**

8. עדותו של מר עטון (מהאישום השלישי) מתחברת לעדות של **הבלש אביב**, אשר הגיע למקום, ומצא את **מר עטון** בין שני בתים, ללא חולצה. זה הסביר לבלש כי הוא במרדף אחר פורץ, והצביע על שיח עם התיק של אשתו, על טלפון נייד של הפורץ ועל מוט הברזל שנזרק. הבלשים החלו **בסריקות**, כאשר במקביל נמסר דיווח על התלונה של מר בן זקן (מהאישום הראשון). זה הצטרף לסריקות ובשלב מסוים קרא **מר בן זקן לבלשים והצביע על חשוד שהחל לברוח.** החשוד נכנס לרחוב מקביל, ושם אבד עמו קשר עין. אולם, לאחר דקותיים, דיווח שוטר אחר, סהל, כי הוא מזהה את החשוד באחת הגינות באותו רחוב. הבלש אביב הגיע לצד האחורי של הגינה, וראה את החשוד רץ בוואדי, לבוש חולצה שחורה ואוחז בבד שחור.

9. משלב זה החל **מרדף ארוך, בו לא אבד קשר עין פעם נוספת, עד אשר בסופו נתפס העורר.** אביב מדווח על שימוש בכוח לא מבוטל כדי לבצע המעצר, לרבות בעיטות לגרום לעורר ליפול ארצה, ומכה בראש של העורר באמצעות מכשיר הקשר תוך גרימה לדימום. במהלך המרדף, הבלש זיהה את העורר שומט מידו כפפות שחורות בנקודה מסוימת, וחולצה שחורה בנקודה אחרת. שוטר אחר שהגיע, רון, ביצע

את המעצר הפורמאלי ואף תפס את הכפפות השחורות והחולצה על פי הצבעתו של הבלש אביב.

10. הדו"ח של **השוטר רון** משתלב עם הדו"ח של הבלש אביב. אף הוא מתאר את המרדף האמור, באופן דומה. מבחינת שרשרת מוצגים, רון תפס את המוט, את הטלפון הנייד שנשטט מהחשוד ואת הפריטים הנוספים עליהם הצביע הבלש אביב. השוטר רון אף ערך חיפוש על העורר לאחר מעצרו, ו**מצא בכיסו שני שעונים**. אלה השעונים אשר זוהו, כאמור, על ידי מר עטון כשעונים שלו. בשולי הדו"ח שלו הוא מתאר תלונות נוספות של דיירים באותה שכונה, מאותו בוקר, אשר לגביהם יש חשד כי מדובר באותו פורץ.

11. הדו"ח של **השוטר סהל** מתאר הדברים בקווים דומים גם כן. הנקודות החשובות שהוא מוסיף הם שלאחר המרדף הראשון, לאחר שאבד קשר עין, **הוא זיהה את החשוד בתוך הגינה המתוארת באישום השישי, וזיהה כי מדובר באותו אדם שהוא רדף אחריו קודם**. איש זה יצא מהגינה ונרדף על ידו ועל ידי האחרים, כאשר הבלש אביב היה הראשון להגיע אליו.

12. שלשת השוטרים מתארים את השלב האחרון **כמרדף ארוך וקשה מאוד**. השוטרים התקשו להדביק את הקצב של העורר בבריחתו. רק אביב הצליח להדביקו, ואף זאת באפיסת כוחות, אשר לדבריו אלצה אותו, יחד עם היותו "אחד על אחד", לעשות שימוש בכוח חריג לאירוע שכזה. המאמץ החריג מתבטא בתיאור העולה בדו"חות ובמיוחד בדו"ח של סהל, שלאחר שהצליחו לאזוק את העורר, שכבו העורר ושלשת השוטרים על הקרקע, באפיסת כוחות, עד הגעה של כוח רכוב למקום. חשיבותה של נקודה זו היא בכך שהדבר אינו עולה בקנה אחד עם גרסת העורר, במרכזה חווית "סטלה" לאחר שימוש בסם.

13. **העורר שתק בחקירתו הראשונה. בחקירתו השנייה מסר גרסה כללית**, אך לא השיב לכל השאלות. לדבריו הגיע מכיוון שגב שלום, שם רכש סמים, עבר דרך אזור אנדרטת חטיבת הנגב, ואכן **הגיע גם לאזור הבתים ממנו החל המרדף אחריו**. "..." ונכנסתי שם איפה האנדרטה בשטח ועברתי שם מהשטח בין הבתים יעני בכביש על יד הבתים ואז ראו אותי הבלשים ורדפו אחרי ואני ברחתי זה נכון. אבל בפוקס אני עברתי שם והם תפסו אותי" (הודעה מיום 12.7.16, שורה 57 והלאה). לדבריו, היה תחת השפעת סמים ולכן לא רצה ללכת הביתה, על מנת שלא יראה על ידי בני משפחתו במצב של "סטלה". לכן, העדיף ללכת ל"מגדל המים" הסמוך לשכונת רמות, מקום בו בני דודיו עוסקים בשמירה. דא עקא, שלא הגיע לשם, משום שהמשטרה החלה לרדוף אחריו. זאת, עקב נוכחותו המקרית במקום. לטענת החוקר כי אין זו הדרך הקצרה, השיב העורר כי התבלבל בדרך בהשפעת הסמים. לשאלות מדוע התחבא בגינה? מדוע לא פשוט פנה לשוטרים ואמר שהוא חף מפשע ומדובר בטעות, במקום לברוח? כיצד זה רץ היטב למרות השפעת הסם? לא הייתה לו תשובה. לאחר שנשאל אם ייתכן שימצאו טביעות נעלים שלו במקום אחר, החל לשמור שוב על זכות השתיקה. **בחקירתו השלישית, לאחר היוועצות בעורך דין חדש, שמר על זכות השתיקה** לכל אורך הדרך.

14. נערך **למר עטון** מסדר זיהוי תמונות והוא **זיהה תמונה של אחר** ולא את תמונתו של העורר. **לא נערכו כל בדיקות על החפצים** האחרים שנתפסו בזירה. הכפפות והחולצה לא נבדקו בבדיקה פורנזית. נעשה "חיפוש בחומר מחשב" בטלפון הנייד שנתפס על פי עדותו של מר עטון, והוצא תדפיס שיחות ואף תדפיס של הודעות כתובות השמורות בטלפון. לא נבדק זהות אנשי הקשר על פי התדפיס. עם זאת, בהודעות הנכנסות של הטלפון, מכונה הנמען כמה וכמה פעמים בשם "עמר", כשמו הפרטי, הן בערבית (عمر) והן בתעתיק עברי "עומאר".

15. בית משפט השלום **מצא כי יש ראיות לעבירות המתוארות באישום הראשון, השלישי והרביעי**. זאת,

נוכח התאמת התיאור של שני המתלוננים, ההצבעה של מר בן זקן על חשוד באמירה כי הוא מזהה את הפורץ לאחר ניתוק קשר עין, המרדף הרציף מהגינה האחרונה עד התפיסה, "החזקה התכופה מאוד" בהקשר לשעונים של מר עטון אשר נמצאו בכיסו של העורר, והכל בשילוב השתיקה החלקית והגרסה התמוהה עד מאוד של העורר.

16. למרות הראיות המתוארות, בית המשפט קבע כי מחדלי חקירה של היחידה החוקרת יוצרים "**פרכות במארג הנסיבתי**". זאת, בכך שלא נעשה ניסיון להפיק DNA מהחולצה ספוגת הזיעה שנמצאה בזירה ואשר שייכת כפי הנראה לפורץ, לא נבדקו טביעות אצבע על מוט הברזל שנזרק לעבר מר עטון ואין כל קישור בין הטלפון שנפל מן הפורץ לבין העורר. עם זאת, בית המשפט קבע כי התנהלות העורר באותו ערב וגרסתו התמוהה מחזקות הראיות נגדו.

17. יאמר כי בית משפט השלום הניח שאין מחלוקת על **הראיות לאישום השישי**, הלוא הוא האישום הנוגע לכניסה לגינה בשלב האחרון של החיפושים אחר הפורץ, ההפרעה לשוטר בעצם המרדף והאיומים על השוטר במהלך המרדף. אולם, בערר התברר כי הסנגור חולק אף על הראיות לכאורה באישום זה. אציין כי עמדת הסנגור בהקשר זה תמוהה למדי. הרי העורר בעדותו מאשר כי המרדף החל בין הבתים, ועדות של שוטר מלמדת כי שלב זה החל בתוך גינה, כמו גם על המעשים האחרים המיוחסים לו. יוזכר כי המשטרה עצמה מדווחת על שני ניתוקים של קשר העין קודם לכן, אך לא בשלב זה. לכן בוודאי שאין למצוא פגם במהימנותם בשלב כזה. מכל מקום, הראיות לאישום השישי קשורות באופן הדוק לאירועי האישום השלישי והרביעי, ואם נקבע שיש ראיות לאישום הראשון, השלישי והרביעי, ממילא יש ראיות לאישום השישי.

18. בהקשר לאישום השישי ציין בית המשפט כי **החבלות שנמצאו על גופו של העורר** מעוררות קושי מסוים. זאת, מכיוון שהחבלות שצולמו על רגליו מתאימות לחבלות היכולות להיגרם כתוצאה ממרדף בשטח. אולם, בית המשפט קיבל את טענת הסנגור כי לא נמצא בתיק החקירה כל הסבר לפציעתו של העורר מעל אוזן שמאל, כפי שהגיע לבית המעצר. פציעה משמעותית, שצולמה בתיק החקירה ונבחנת עתה במח"ש. בהקשר זה, נעלמו מעיניו של בית המשפט דברי השוטרים הרודפים בעניין. בעיקר, דבריו המפורשים של הבלש אביב, אשר ציין כי לא הצליח לעצור את העורר, כאשר היה לבד עמו, עד אשר הכה בפניו של העורר עם מכשיר הקשר. מכה, שעוצמתה גרמה לעורר ליפול ארצה. בין שנכון היה ליתן מכה בעוצמה כזו בתנאים שתיאר, ובין אם לאו, ההסבר קיים בהחלט בתיק החקירה.

19. **האישום השני**, עניינו ניסיון כניסה לביתו של **מר בן דוד**. על פי עדותו, ניסיון הפריצה בוצע על ידי עיקום הסורגים בבית, כפי שנמצאו. לאחר מכן נגרם נזק לגגון, תוך כדי המעבר לחצר השכנים (ביתו של מר עטון הנ"ל מהאישום השלישי). לעניין זה, עמד בית המשפט על הממצא הפורנזי, כראיה יחידה. ממצא, שעקרו חוות דעת מומחה טביעות נעל, ברמת התאמה שהוגדרה "אפשרי" בלבד. בית משפט השלום קבע שאין די בממצא חלקי זה, ואין ראיות לכאורה ברף המאפשר לבחון עילת מעצר.

20. **האישום החמישי** עניינו כניסה לבית נוסף דרך חלון חדר השינה של ילדים, על ידי טיפוס על אדנית. נטען כי מבית זה נגנב מחשב "לפטופ" וכן טלפון נייד. מבחינת הראיות, בעלת הבית ראתה דמות, אך לא יכלה לתאר פרטים. בחצר ביתה נמצאו כלים שאינם שלה ("אקדח" של צינור וכן מזמרה גדולה). בית המשפט קבע שסמיכות הזמן והמקום הם הדברים היחידים הקושרים את העורר לאירוע זה, וממילא קבע שלא די בכך, ואין ראיות לכאורה לאישום זה. עם זאת, נעלמה מעיני בית המשפט הראיה הפורנזית, שתי טביעות נעל, ימנית ושמאלית, שהותאמו על ידי המומחה ברמת "אפשרי" לנעלי העורר, כמו באישום השני.

21. יש לציין כי, לצורך הזיהוי ברמת בטחון "אפשרי", מצא המומחה התאמה בדגם, בגודל, במידת השפשופים ומיקומם, אך זהו זיהוי המתייחס לסוג הנעל, ולא לנעל כפרט.

22. **סיכומו של דבר**, בית משפט השלום מצא ראיות לארבעה אישומים מתוך הששה, אך אלו לא בעוצמה אופטימאלית. בית המשפט קבע, כאמור, שנוכח העבר הפלילי הכולל מאסרים משמעותיים בעבר הקרוב בעבירות דומות, עילת המעצר לא הייתה מאפשרת חלופה, אלא בהתקיים חולשה בראיות. נוכח החולשה שנמצאה, בחן בית משפט השלום חלופה, אך מצא כי היא אינה ראויה, באשר משמעותה השבת העורר אל סביבתו הטבעית. מכאן החלטתו על מעצר עד תום ההליכים.

הטענות בערר

23. הסנגור בעררו מסכים עם קביעת בית משפט השלום כי אין ראיות לכאורה בשני אישומים. אולם, לשיטתו, אף בארבעה האישומים האחרים צריך היה לקבוע קביעה דומה, לפיה אין ראיות כלל, או כי עוצמתן נמוכה עד מאוד. עוצמה, המאפשרת להסתפק בחלופה שהוצגה.

24. **הסנגור טען** שלא ניתן משקל מספיק למחדלי החקירה עליהם עמד בית משפט השלום. כן, קבל הסנגור על כך שלא נעשה מסדר זיהוי למתלונן באישום הראשון, מר בן זקן. לשיטתו, בהעדר מסדר כזה, אין דבר הקושר את העורר לעבירה באישום הראשון. לעניין המתלונן באישום הרביעי והשלישי, הזכיר הסנגור כי המתלונן זיהה תמונת אדם אחר במסדר הזיהוי. כך, לשיטתו, נחלשו מאוד הראיות לאישום זה.

25. כמו כן, טען הסנגור שאין לראות את האישומים הראשון והשלישי כמחזקים זה את זה, שהרי ייתכן שהיה יותר מפורץ אחד ברחוב באותו לילה. הסנגור מזכיר כי גם הבתים המתוארים באישום השני והחמישי נפרצו בערך באותה עת, אך בית המשפט לא ראה חיזוק לראיות בעצם סמיכות הזמן והמקום. כך, לשיטתו, נכון היה להחליט גם לגבי הקשר בין האישומים הראשון והשלישי. בטיעון על פה התייחס הסנגור לכך שהטלפון הנייד שנתפס אמנם נראה כשייך למישהו בשם עומר. אולם, מכיוון שמדובר בשם נפוץ, אין בכך רבותא.

26. הסנגור טען כי למעשה הראיה היחידה נגד העורר היא העובדה שנמצאו השעונים הגנובים בכיסו. אולם, לשיטת הסנגור, גרסתו של העורר, לפיה הוא מצא במקרה את השעונים, היא גרסה המסתברת בנסיבות העניין. לפיכך, לשיטתו יש לקבוע שאין כלל ראיות לכאורה לאף אישום. הסנגור הזכיר כי רכוש גנוב אחר לא נמצא, למרות הדיווח שנגנב.

27. לעניין העילה, כאמור, טען הסנגור כי בהעדר ראיות אין צורך בחלופה, בוודאי לא חלופה מאוד טובה. מכל מקום, לשיטתו, משהתרשם בית המשפט באופן חיובי מן הערבים, שומה היה עליו להורות על החלופה המוצעת. הסנגור אף הדגיש בדיון, כי אין לעורר ערבים אחרים להציע, מחוץ לכפר תראבין.

28. **המדינה בתשובתה** גם כן חלקה על חלק מדברי בית משפט השלום. שכן, לשיטת המדינה, אין ממש בחלק ממחדלי החקירה שנטענו וטעה בית משפט השלום שראה בדברים מחדל. כך, הכפפות והחולצה נראו נזרקים על ידי העורר עצמו, בשלב המרדף האחרון לקראת מעצרו. אם כן, איזו תועלת תצמח מעריכת בדיקת DNA? התובעת הזכירה כי מהדו"חות והעדויות עולה כי אמנם היה נתק בקשר העין במרדף של מר עטון אחרי הפורץ. אולם, המרדף נמשך כאשר מר בן זקן זיהה את העורר בשטח, וזיהוי זה הוא קביל. אז, החל המרדף האחרון אחרי העורר. התובעת גם הצביעה על תפיסת הטלפון הנייד, על ההתאמה בתיאורים של המתלוננים השונים ועל הגרסה ה"הזויה" של העורר, כלשונה. לשיטתה, ספק אם היה טעם לערוך

בדיקה נוספת לטלפון הנייד שנתפס, שהרי אין להניח כי עדים היו מזהים את מי ששוחח עמם, לו נשאלו. מכאן, טענת התביעה כי הראיות אכן טובות. מכל מקום, סבורה התובעת שאין להורות על חלופת מעצר נוכח עברו של העורר.

דין

29. **אני מסכים עם עילת המעצר כפי שקבע בית משפט השלום.** בהנחה שהראיות קיימות אך חלשות לארבע אישומים, צדק בית משפט השלום שבחן חלופה, וגם צדק שלא קיבל חלופה אשר משמעותה השבת המשיב לסביבתו הטבעית. זאת, אפילו אם משמעות הדבר שהיית העורר במעצר עד תום ההליכים.

30. **אולם, לאחר עיון בתיק החקירה, אני נאלץ לחלוק על בית משפט השלום לעניין משקל הראיות. לטעמי, הראיות טובות יותר ממה שהעריך בית המשפט.** אני סבור כי הראיות לאישום השלישי, הרביעי והשישי טובות עד מאוד, כי הראיות לאישום הראשון טובות בהחלט, הראיות לאישום השני הן חלשות אך במעט מהאישום הראשון, ועדיין טובות מספיק כדי להורות על מעצר. רק ביחס לאישום החמישי יש חולשה משמעותית בראיות. אולם, אף לגבי האישום החמישי נכון לקבוע שיש ראיות לכאורה, אם כי בעוצמה גבולית.

31. **ראשית דבר, לטעמי, העובדה כי בוצעו בבוקר אחד, בשעה אחת, שוממה מאדם, מספר התפרצויות בבתים הסמוכים זה לזה, מהווה אינדיקציה משמעותית כי מדובר באותו פורץ עצמו, או בחבורת פורצים המבצעים מעשיהם בצוותא.** צבר הנתונים לפיו בסריקות בשכונה לא נמצא כל אדם אחר, אך המשיב התחבא בגינה פרטית, ברח מן השוטרים, זרק כפפות מידו (בקיצ'), איים על הרודף אחריו, שתק רוב חקירתו, ומסר גרסה תמוהה עד מאוד כאשר כן השיב לשאלות, מקים יותר מיסוד סביר לחשד נגד העורר. **אולם, העובדה שנמצא אצל העורר רכוש גנוב, מאחת ההתפרצויות שאירעו במשך שעה קלה, ברחוב אחד, מהווה כבר ראיה לכאורה, ברמה גבוהה ביותר ביחס לאותה עבירה, וראיה לכאורה שיש בה ממש לגבי יתר העבירות.**

32. **יודגש כי "החזקה התכופה" במקרה זה אכן "תכופה מאוד",** כלשונו של בית משפט השלום. יש לדחות את טענת הסנגור, לפיה גרסת העורר כי הוא מצא את השעונים מסתברת, משום שהיה פורץ אחר, והעורר עבר במקום במקרה. אין להניח שפורץ אחר היה מוותר על השעונים שגנב, ומשליכם כך לרחוב. מכל מקום, מקריות נפלאה היא כי אותו גנב שלא נמצא בסריקות, איבד את השעונים בדיוק באותן דקות של המרדף, בדיוק במקום בו עתיד היה העורר לעבור, והעורר שעוד לא היה מודע כלל למרדף אחר אדם אחר, מצא אותם. יתרה מזו, לא מצאתי כי העורר טען גרסה מפורטת כזו במפורש בחקירותיו. להפך, דבר מציאת השעונים הוטח בפניו, והוא שמר על זכות השתיקה בהודעתו הראשונה. אף כאשר הדבר הוזכר בהודעתו השנייה, כבר היה בשלב בו הפסיק להשיב על שאלות ושמר על זכות השתיקה.

33. **ממילא, לשיטתי, יש ראיה לכאורה, באיכות מסוימת, למעורבות העורר בכל ההתפרצויות, הסמוכות זו לזו בזמן ומקום.** יוזכר, כי מדובר ברחוב אחד, כאשר כל האירועים מלבד האישום החמישי היו, כפי הנראה, תוך דקות זה מזה.

34. **אולם, מעבר להסתברות מתוך הסיטואציה והשתיקה, יש חיזוק מסוים, או ראיה ישירה, לגבי כל אישום ואישום. החיזוק החלש ביותר מצוי לאישום החמישי, טביעות הנעליים.** המדובר ב"התאמה סוגית", שמשקלה אינו גבוה לכל הדעות. מה גם שקרנה של טביעת הנעל כראיה ירדה במסגרת ע"פ 1620/10

מצגורה נ' מדינת ישראל (מיום 3.12.13). לפיכך, נתון זה מוסיף עוד משקל מועט ביותר, משקל "אפסי" לסיטואציה הכללית. **אין בכוחה של ראייה זו להוציא את הראיות לאישום החמישי מדרגתם הגבולית.**

35. בקצה השני של הקשת, נמצאות הראיות ביחס לאישום השלישי (וממילא הרביעי והשישי). כאן, כאמור נמצאת הראייה החזקה ביותר, בדמות החזקה התכופה. חזקה שהיא כשלעצמה, נוכח גרסתו התמוהה ושתיקותיו של העורר, מקיימת "ראיות לכאורה" בעוצמה טובה. הוסף לכך את התנהגותו של העורר בעצם הבריחה והאיומים, והעובדה כי זרק כפפות במהלך מרדף שהתנהל בליל קיץ, **והרי לך ראיות טובות מאוד כי זהו הפורץ אשר באישום השלישי.** ממילא, יש ראיות לכאורה גם לאישום הרביעי.

36. בהקשר זה אציין כי אני חולק על בית משפט השלום אשר קיבל את כל טענות הסנגור ביחס ל"מחדלי חקירה". ראשית, כאמור, אין מדובר במי שנפצע ללא הסבר, כפי שקבע בית משפט השלום. גרסת הבלשים מסבירה היטב את הפציעה ונסיבותיה, ועל פני הדברים אין פגם בגרסתם.

37. נקודה שנייה נוגעת לבדיקות DNA. מכיוון שהעורר אינו חולק על כך שהוא נרדף כל הדרך במדבר, מאותה גינה אחרונה בה נראה, צדקה היחידה החוקרת שלא בזבזה את זמנה היקר של המעבדה לבדוק נתוני DNA על החולצה והכפפות. הרי, העורר נצפה זורק פריטים אלה על ידי הבלשים, בשלב האחרון של המרדף, לאחר הניתוק האחרון של קשר העין. לו היה העורר מוסר גרסה המכחישה בבירור כל קשר לפריטים אלה, אולי היה טעם בבדיקה. אולם הוא שמר על זכות השתיקה כשנשאל. ממילא, אין בבדיקת מעבדה כדי לסייע ביישוב מחלוקת גרסאות.

38. לעניין הטלפון, בית משפט השלום ציין כי לא נעשה דבר לבדוק אם הטלפון שלו. זה לא מדויק, שהרי הוצא תדפיס ומתברר כי הטלפון, אשר נזרק על ידי הפורץ, שייך לאדם ששמו הפרטי כשמו של העורר. עם זאת, הייתי מצפה לבדיקה קלה נוספת, אשר לטעמי ראוי לעשותה גם היום לאחר הגשת כתב האישום. היינו, לבדוק את ספר הטלפונים, לבחון אם קיימת התאמה בין מספרים המופיעים שם, לבין קרוביו של העורר, חבריו לעבודה או מכרים ידועים אחרים. אין בידי לקבל את טענת התובעת כי עדים כאלה היו צפויים להימנע מלשתף פעולה. הן, משום שחזקה על כל אדם, עד שיוכח אחרת, שיקיים חובתו על פי חוק ויעיד אמת במשטרה כאשר יתבקש לעשות כן. מעבר לכך, מן הסתם מופיעים לפחות חלק ממספרי הטלפון ברישומי בעלות פורמליים, או ברישומים אחרים הניתנים לאיתור. מכל מקום, מכיוון שהטלפון אותר על ידי מר עטון, המתלונן באישום השלישי, ומכיוון שממילא יש ראיות טובות הקושרות את העורר להתפרצות בביתו, הרי ההתאמה בשם הפרטי של הפורץ עם שמו של העורר, מהווה חיזוק ולא חולשה.

39. יש פגימה בראיות בכך שהעורר לא זוהה במסדר זיהוי תמונות, וזוהה "ניצב". אולם, החזקה התכופה ללא הסבר סביר, על רקע הנסיבות, מתגברת בהחלט אף על קושי זה. לפיכך, **הקביעה כי הראיות ביחס לאישום השלישי והרביעי טובות הן מאוד, במקומה עומדת.**

40. הראיות לעניין האישום הראשון, הפריצה לבית של מר בן זקן, פחות טובות במעט, אך עדיין טובות בהחלט, מעל ומעבר לנדרש לפי הלכת זדה. יובהר כי, מעבר לראיות ביחס לכל האירועים, החיזוק ביחס לאישום הראשון, נובע מזהויות שזיהה מר בן זקן את העורר, באחד משלבי המרדף. יוזכר כי המרדף כלל שלשה שלבים, ביניהם (פעמיים) היה ניתוק של קשר העין, בין הרודפים לבין הנרדף. המרדף החל על ידי מר עטון מביתו, והופסק לראשונה במקום בו הושאר התיק של אשתו ונמצא הטלפון של הפורץ. שם, התנתק קשר העין של מר עטון, אשר תחילה ברח מהשוטרים כי סבר שהם שותפי הפורץ. זו הפסקה ראשונה. הבלשים החלו בסריקות, ואליהם הצטרף מר בן זקן, מהאישום הראשון, שדירתו נפרצה דקות

אחדות קודם לכן. הוא זיהה את הפורץ מעבר לכביש. יוזכר כי מר בן זקן ראה את הפורץ מקרוב מאוד, שהרי הוא הסיר את המסווה מעל פניו, החזיק בידו ואף החליף עמו מילים. הבלשים המשיכו במרדף, שזה שלב המרדף השני, אך איבדו שוב קשר עין, וזהו הניתוק השני. אז, נמצא העורר בגינה, והחל מרדף אחריו, שלב מרדף שלישי ואחרון, שהסתיים בתפיסתו. כאמור, יש ראיות טובות מאוד כי העורר שנתפס בסוף היה גם בהתחלה, משום שהחזיק השעונים של מר עטון. כיצד נדע אם הזיהוי של מר בן זקן, בתחילת שלב המרדף האמצעי מוסיף למשקל? אנו יודעים זאת הן משום מכלול הנסיבות, שהרי מה הסיכוי שהשלב הראשון והשלישי היו אחרי אותו אדם, אך השלב השני, באותה שכונה עצמה, הייתה אחרי אדם אחר? והן משום שהשטר סהל זיהה כי האדם שאחריו רדף בשלב השלישי הוא אותו אדם שאחריו רדף בשלב השני.

41. לעניין **האישום השני**, כאמור, בית משפט השלום ראה אישום זה כמו האישום החמישי, היינו כאישום אשר לגביו החיזוק היחיד מעבר לסיטואציה הכללית, באה בצורת טביעת נעל. אולם, נעלם מעיני בית המשפט הנכבד כי **לאישום השני יש ראית חיזוק נוספת, השבר בגגון**. מעדותו של מר בן דוד מהאישום השני, בשילוב עם התמונות המרשימות מהזירה, עולה כי השבר בגגון של מר בן דוד, היה במעבר של הפורץ אל ביתו הצמוד של מר עטון, מהאישום השלישי. משמע, לא זו בלבד שהפריצות היו בסמיכות מקום וזמן, יש אינדיקציה טובה לכך שהפורץ עבר מהבית אשר באישום השני ישירות אל הבית אשר באישום השלישי. אם כן, זוהי ראיה טובה לכאורה כי מדובר באותו אדם, והרי כבר נקבע כי הראיות ביחס לאישום השלישי טובות מאד. למעשה, ההסתייגות היחידה מעניין זה, אשר בגללה אין לומר כי הראיות בעוצמה כמעט זהה לאישום השלישי, היא שעדותו של מר בן דוד אינה מספיק מפורטת, ולא נאמר באופן מפורש כיצד הוא יודע שאין זה שבר ישן. אך זוהי הסתייגות בעלת משקל מועט למדי. לפיכך, **יש לקבוע כי הראיות לכאורה, אף לגבי האישום השני, הן ראיות טובות.**

דין - עילת המעצר

42. סיכומו של דבר, לו זו בלבד שיש לדחות את טענות הסנגור לעניין הראיות, יש לקבוע כי, בניגוד לקביעת בית משפט השלום, **שהראיות הן טובות ביחס לחמישה אישומים מתוך ששה. מתוך חמישה אישומים אלה, יש ראיות טובות מאוד ביחס לשלושה אישומים.** אף ביחס לאישום החמישי, שהראיות לגביו החלטות ביותר, אין לומר שאין ראיות כלל, אלא שהן ראיות חלשות וגבוליות.

43. לעניין **עילת המעצר**, יש להדגיש כי מקרה זה מדגים היטב מדוע **עבירת ההתפרצות לבית מגורים אינה מקימה סיכון לרכוש בלבד, אלא מקימה גם עילת מעצר מחמת החשש להיווצרות אלימות.** החשש כי ייוצר מגע אלים עם מי מבני הבית התממש במקרה זה הן לגבי האישום הראשון (במגע הפיזי בין הפורץ למתלונן) והן לגבי האישום השלישי (בזריקת המוט לעבר המתלונן). כן היו איומים על השוטרים הרודפים. מכאן, **שעילת המעצר אינה נוגעת רק לעבירות רכוש, אלא בשל החשש להתלקחות אלימות בעת הפריצה לבתי מגורים מאוכלסים.**

44. צודק בית משפט השלום כי במקרה זה, בהתקיים ראיות טובות, אין מקום לבחון חלופת מעצר כלשהי. בית המשפט נכון היה לבדוק חלופה בשל חולשה בראיות. עתה, לאחר שקבעתי שיש ראיות טובות למרבית האישומים, מתברר אכן שאין מקום לחלופת מעצר כלשהי. זאת, נוכח עבור המכביד של העורר. לעורר 3 הרשעות קודמות (שנים 2010, 2012 ו- 2014) וזאת בששה תיקים. הוא ריצה שלשה עונשי מאסר בפועל, שניים מהם באורך של כשנתיים, ואף הופעלו נגדו מאסרים על תנאי. בהרשעותיו מדובר בעבירות רכוש, סיכון הציבור בנהיגה בפסילה וגם סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. עבירת הנהיגה בפסילה, כמו גם הרשעה

בעבירה אחת של הפרת הוראה חוקית, יש בהן כדי להקשות על מתן אמון בעורר כדי לאפשר חלופה. למותר לציין כי העבירות הנוכחיות בוצעו בעוד תלויים ועומדים נגד העורר מאסרים על תנאי. נמצא, שהמסוכנות ברורה ומובהקת, ואין מקום לכל חלופה.

45. למעלה מן הצורך יצוין כי, אף לו היה מקום לשקול חלופת מעצר, נוכח הודעת הסנגור כי אין בידו להציע חלופת מעצר שאינה במחוז הדרום, התוצאה היא מעצר. אולם, למען הסר ספק יובהר כי, בכל מקרה, נוכח רמת הראיות הטובה בתיק והוכח טיב העילה, אין מקום לכל חלופה במקרה זה.

46. הערר נדחה.

בהתאם להסכמת הצדדים, החלטה זו ניתנת בהעדר.

המזכירות תעביר עותק ההחלטה לעורר באמצעות שב"ס וכן לב"כ הצדדים.

המזכירות תשיב את תיקי החקירה לתביעות.

ניתנה היום, י"ז אב תשע"ו, 21 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.